

РЕШЕНИЕ

№ 6660

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **7090** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 07.06.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав, постановено по НАХД № 14768/2019г. е отменено Наказателно постановление /НП/ № 436178-F-483681/17.05.2019г., издадено от директора на Офис за обслужване – Б. в ТД на НАП – С., с което на [фирма] на основание чл.355, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл.3, ал.3, т.1 вр. ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица /отм./ във вр. с чл.5, ал.4, т.2 КСО.

Решението е обжалвано от административнонаказващия орган като с доводи за неправилно приложение на материалния закон се моли за отмяната му и за потвърждаване на НП. Мотивирано е, че не са налице формални предпоставки за отмяната на НП, тъй като при реализирането на административнонаказателната отговорност на дружеството не са допуснати съществени процесуални нарушения, които опорочават проведеното производство и нарушават правото на защита на лицето. касаторът намира, че в процесното НП нарушените разпоредби са посочени

ясно и точно. На следващо място са развити доводи за неприложимост към конкретния случай на разпоредбата на чл.28 ЗАНН, тъй като по-ниската степен на обществена опасност мотивира налагането на санкция в по-нисък размер, но не и квалифициране на случая като маловажен. Възражава срещу присъдените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, който намира за прекомерен с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, не се представлява. Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът по касационното оспорване, в писмен отговор по жалбата мотивира съображения за нейната неоснователност. Претендира присъждането на разноски за касационната инстанция. В съдебно заседание поддържа становището, изложено в отговора на касационната жалба и претенцията за разноски чрез адв.Х.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установена следната фактическа обстановка:

С резолюция за извършване на проверка № П-22221919021562-ОРП-001/06.02.2019г. от инспектор по приходите при ТД на НАП С. било възложено извършването на проверка за установяване на факти и обстоятелства на санкционираното дружество.

В тази връзка на 02.04.2019г. инспектора по приходите направил справка в информационната система на НАП по данъчно – осигурителната сметка на дружеството и установила, че то в качеството му на работодател и осигурител по чл.5, ал.1 КСО не е подало в законоустановения срок в ТД на НАП С., офис Център декларация образец 6 “Данни за дължими вноски и данък по чл.42 ЗДДФЛ” съгласно изискванията на чл.3, ал.3, т.1, пр.1-во във вр. с чл.3, ал.1, т.1, б.“а” от Наредба Н-8/29.12.2005г. на МФ, която декларация за м.февруари 2019г. е следвало да бъде подадена до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните, а именно до 25.03.2019г., но същата била подадена по електронен път, чрез квалифициран електронен подпис от името на дружеството на 27.03.2019г. и приета с протокол с вх. № 22000193469782/27.03.2019г., т.е. със закъснение от два дни.

Констатирайки това обстоятелство инспектора по приходите приел, че от страна на дружеството е допуснато нарушение на осигурителното законодателство, поради което на 02.04.2019г. по електронен път на електронния адрес на дружеството била изпратена покана /потвърдена/ за явяване в ТД на НАП - С., офис Б. на управителя на дружеството или упълномощено от него лице за съставяне на акт за установяване на административно нарушение. На 24.04.2019г. бил съставен АУАН срещу дружеството за нарушение на чл.3, ал.3, т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. във вр. с чл.3, ал.1, т.1, б. "а" от Наредба № Н-8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица във вр. с чл.5, ал.4, т.2 КСО. Въз основа на така съставения акт било издадено обжалваното наказателно постановление.

При така установената фактическа обстановка решаващият съд е обосновал извод за незаконосъобразност на процесното НП, поради допуснато в хода на административнонаказателното производство съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на санкционираното дружество. Съображенията за това са, че в съставения АУАН като нарушени са посочени разпоредбите на разпоредбите на чл.3, ал.3, т.1 от Наредба Н-8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица във вр. с чл.5, ал.4, т.2 КСО, които разпоредби от визираната наредба са посочени за нарушени и в обжалваното наказателно постановление, вече във връзка с чл.3, ал.1, т.1, б.,а“ от наредбата, но подзаконов нормативен акт с такова наименование не съществува, а е действала Наредба № Н-8 от 29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, която наредба е отменена от 03.01.2020г., т.е. отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение на разпоредби от несъществуващ подзаконов нормативен акт, тъй като не е посочено точното наименование на горепосочената наредба, с което е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, а именно на чл.42, т.5 и на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН.

На следващо място е мотивирано, че дори и хипотетично да се счете, че не е допуснато посоченото нарушение на процесуалните правила, то деянието, за което е санкционирано дружеството, а именно по чл.3, ал.3, т.1 във вр. с чл.3, ал.1, т.1, б.,а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005г. на МФ, предвид, че нарушението е извършено за първи път, както е посочено и в самото наказателно постановление, касае само един осигурителен период и задължението за подаване на декларация образец б е изпълнено с минимално закъснение от 2 дни след изтичане на крайния срок за подаване на тази декларация, която касае само едно лице, са налице основания за квалифициране на деянието като „маловажен случай“ по смисъла на чл.28 ЗАНН, тъй като същото разкрива по - ниска степен на обществена опасност в сравнени с другите случаи от подобен вид, а като не е приложил посочената разпоредба, административнонаказващият органа е допуснал нарушение на материалния закон, което също представлява основание за отмяна на наказателното постановление.

Решението е правилно.

Касационната инстанция не споделя доводите на решаващия съд за допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на наказаното лице чрез неточно посочване на наименованието на подзаконовия нормативен акт, чиито разпоредби са нарушени. Очевидно е от изложеното във въззивната жалба, че от страна на санкционираното дружество нарушението, описано в АУАН и НП е възприето като нарушение на чл.3, ал.3, т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. на министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Накърняване на правото на защита би било налице, ако нарушението беше описано от фактическа страна и с правна квалификация, които създават неяснота по отношение на повдигнатото с АУАН административнонаказателно обвинение, което в случая не е налице. Освен това, дори пълното наименование на наредбата да не е посочено точно, то същата е идентифицирана с номера и датата ѝ на издаване, което отстранява всяко

съмнение по отношение правната квалификация на нарушението, за което е санкционирано дружеството.

Споделят се обаче изводите за наличие на предпоставки за прилагане на разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Съгласно нея за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. В ЗАНН липсва легална дефиниция на понятието „маловажен случай“, с оглед което и на основание препращащата разпоредба на чл.11 следва да се приложат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс /НК/. Съгласно чл.93, т.9 НК "Маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

В случая отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение на чл.3, ал.3, т.1 вр. ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица /отм./ във вр. с чл.5, ал.4, т.2 КСО. Последната разпоредба предвижда, че осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в Националната агенция за приходите данни за - декларация за сумите за дължими осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, "Учителския пенсионен фонд", здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" и данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица. Декларация за сумите за осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване се подава и за лицата по чл.4, ал.5 и 9.

От своя страна посочената за нарушена разпоредба на чл.3, ал.3, т.1 вр. ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005г. предвижда, че Декларация образец № 6 - "Данни за дължими вноски и данък по чл.42 ЗДДФЛ", се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от работодателите, осигурителите и техните клонове и поделения за дължимите осигурителни вноски и вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" - едновременно с подаване на декларация образец № 1, т.е. до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните, включително и при полагащо се обезщетение на трудоустроено лице, на което не е предоставена подходяща работа; при начислено или изплатено възнаграждение за същия месец след този срок - до края на месеца, в който е начислено или изплатено възнаграждението – чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005г.

В случая дължимата от дружеството декларация образец № 6 за м.февруари 2019г. е следвало да бъде подадена до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните, а именно до 25.03.2019г. Не е спорно по делото, че декларацията не е подадена до 25.03.2019г. – тя е подадена по електронен път, чрез квалифициран електронен подпис от името на дружеството на 27.03.2019г. и приета с протокол с вх. № 22000193469782/27.03.2019г., т.е. със закъснение от два дни. Така извършеното формално осъществява състава на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на дееца. Но нарушението е отстранено своевременно,

преди извършване на проверката от инспектора по приходите на 02.04.2019г. като декларацията е подадена със закъснение от едва два дни. Посочените обстоятелства съдът намира, че представляват смекчаващи отговорността обстоятелства, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност на деянието, в сравнение с обичайните случаи на нарушения от този вид.

По изложените съображения съдът намери касационната жалба за неоснователна, съответно оспореното с нея решение като постановено при отсъствие на отменителни основания, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора претенцията на ответника по касационното оспорване за присъждане на направените пред тази инстанция разноски е основателна. Те следва да бъдат присъдени в размер на 300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 14.09.2021г. Размерът на заплатеното по този договор възнаграждение не е прекомерен, с оглед нормата на чл.18, ал.2 вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По отношение направеното в касационната жалба възражение за прекомерност на присъдените с оспореното решение разноски за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция, съдът в настоящия му състав възприема това възражение като молба за изменение на решението в частта за разноските, разглеждането на която е от компетентността на въззивната инстанция, по арг. от чл.248 ГПК, вр. чл.144 АПК, вр. чл.63, ал.3 ЗАНН.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.06.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав, постановено по НАХД № 14768/2019г.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща разноски по делото.

ВРЪЩА касационната жалба, заведена с вх.№ 21038261/01.07.2021г. по описа на Софийски районен съд, подадена срещу постановеното по НАХД № 14768/2019г. по описа на СРС решение, за произнасяне по нея в частта, имаща характера на искане по чл.248 ГПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.